

קובץ

תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בשבת קודש פרשת אמור תשס"ז
ועניני ל"ג בעומר

מפ"ק כ"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יוצא לאור חודש אייר תשע"א

תוך הנחל

ליל שבת קודש פרשת אמור תשס"ז

בליל שבת קודש ביבנאל עיר ברסלב, בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו, המדבר מן הכח שיש לאדם לצייר את האור היורד מלמעלה לטובה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), זהו כלל, כי מפי עליון לא תצא כי אם אור פשוט, אך לפי בחינת כלי המקבל את האור, כך נצטייר האור בתוכו, אם הכלי הוא בשלימות, אזי הוא מקבל בבחינת מאורות מלא, ואם חס ושלום הכלי אינו בשלימות, אזי הוא מקבל בבחינת מארת חסר ואו, כמו שכתוב (משלי ג') "מארת ה' בבית רשע", וזה הוא צדיקים ילכו בם וגו', כי אור הפשוט הבא מלעיל, הוא בחינת קמיץ וסתיים, אך לפי בחינת הכלי המקבלים, הוא בחינת צירי, שנצטייר האור לפי בחינת הכלי וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה כלל גדול, שמן השמים יוצא רק טוב לכל הבריות, כי הקדוש ברוך הוא, הוא תכלית הטוב, וכל רצונו להיטיב לבריותיו, ולכן האור שמלמעלה, הנקרא טוב, וכמו שכתוב (בראשית א') וירא אלקים את האור כי טוב, שופע ויורד מלמעלה תמיד בלי הפסק רגע, אבל מחמת הבחירה והנסיון, האור מכוסה ומלובש בכיסויים ולבושים שונים, ויש בחירה ביד האדם, אם למצוא את האור, ולצייר אותו לטוב, או להסתכל על הכיסוי והלבוש, ולצייר את האור לרע, היינו לחושך ואפילה, חס ושלום, כי האור היורד מלמעלה הוא בלי ציור, והכל תלוי באדם, אם הוא איש טוב, ויודע שהכל רק טוב, ורוצה לראות רק הטוב של הקדוש ברוך הוא, אזי מצייר את האור לטובה, ומאירים כל ימיו באור נערב ונפלא מאד, אבל אם הוא איש ממורמר, ומסתכל על הרע וחושך שבכל דבר, אזי הוא מצייר את האור לרע, וכל חייו חשוכים ואפלים באמת, לכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל, ויודע שהאור של הקדוש ברוך הוא מאיר תמיד, ומתגבר בכל כוחותיו למצוא את האור שבכל דבר, ולבקש את הקדוש ברוך הוא שיזכה לזה, כי אז הקדוש ברוך הוא בוודאי יעזור לו לראות את האור שבכל דבר, ויאירו כל ימי חייו באור אלקותו יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת המקלל (ויקרא כ"ד) **איש איש כי יקלל אלהיו ונשא עונו**, ויש לדקדק, למה כתיב

כי יקלל "אלהיו" בלשון יחיד, ולא "אלקים" כמו בכל מקום? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי מאיפוא בא שאדם יורד בירידה עמוקה כזאת עד שיקלל את אלוקיו, רחמנא ליצלן, אין זה רק מחמת שצייר האור הבא מלמעלה לרע, ונדמה לו כאילו הקדוש ברוך הוא ברוגז עליו ורוצה להרע לו, חס ושלום, וכל חייו חשוכים וממורמרים כל כך, עד שבא לקלל אלוקיו, רחמנא ליצלן, ולכן שפיר כתיב "אלוקיו" בלשון יחיד, כי מקלל כפי "אלוקיו" שצייר לעצמו, וכפי דמיונו הרע, אבל אין זו מדת הקדוש ברוך הוא כלל, כי הקדוש ברוך הוא משפיע רק טוב ואור, והוא בעצמו צייר האור לרע, ולכן מקלל "אלוקיו", רחמנא ליצלן, אבל אם היה רואה את אורו של הקדוש ברוך הוא כפי שהוא באמת, לא היה מקלל כלל.

וזו היא ידיעה חשובה מאד בכל ענין, שעל האדם לדעת, שהקדוש ברוך הוא רוצה להשפיע לו כל מיני השפעות טובות של בניי חיי ומזוני בכל עת ובכל זמן, שימצא זיווגו ההגון מן השמים, ושיהיו לו ילדים טובים ובריאים, ושתהיה לו פרנסה בשפע גדול, ואם היה אדם מצפה ומייחל לראות טובו של השם יתברך בכל עת, היה מקבל את כל מה שהוא צריך בעתו ובזמנו, רק מחמת שהדמיונות מתגברים עליו מאד, ואומרים לו: "מי אומר שהקדוש ברוך הוא רוצה שתהיה לך פרנסה עכשיו?", "מי אומר שהקדוש ברוך הוא רוצה שתמצא את זיווגך ההגון?", מחמת דמיונות כאלו, בא לו כל דבר בקושי גדול מאד, ונדחית ישועתו מיום ליום.

וכל זה מרומז בדברי חכמינו הקדושים (סוטה ב.) קשה זווגו

של אדם כקריעת ים סוף, וכן (פסחים ק"ח.). קשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף. וגם כאן יש לדייק, למה כתיב בלשון יחיד "זווגו של אדם", "פרנסתו של אדם", ולא כתיב בלשון כללית, "קשה מציאת הזיווג" "קשה פרנסה" כקריעת ים סוף? אבל הענין הוא כנ"ל, שכל הקושי של מציאת הזיווג והפרנסה, הוא רק כשאדם מצייר לעצמו האור לרע כפי הדמיונות שלו, שנדמה לו שצריך למצוא שידוך כזה וזה, או שתהיה לו פרנסה כזו וזו, וכשאינו הולך לו כפי דמיונו, נשבר מאד, ועל ידי זה נדחית ישועתו, אבל כשיודע היטב שהכל ביד הקדוש ברוך הוא, והוא יתברך בוודאי רוצה להשפיע לו זיווג הגון ופרנסה בשפע, אזי בוודאי יקבל כל טוב אמיתי ונצחי בעתו ובזמנו, ולא יחסר לו שום דבר כלל.

והנה כל הלימודים אלו, איך לצייר את האור לטובה, מקבלים מפי הצדיקים האמתיים, הדביקים תמיד באורו יתברך האין סוף ברוך הוא, כי הם בקיאים מאד כיצד לצייר אורו יתברך לטוב, והרי הם בעצמם כולו טוב וכולו אור, וכמו שכתוב (ישעיה ג') אמרו לצדיק כי טוב, וכמו שכתב אצל משה רבינו (שמות ב') ותרא אותו כי טוב הוא, ולכן כל מה שמתקרבים יותר אל צדיקים כאלו, מקבלים מהם לימוד זה, לצייר את האור לטוב.

ובזה יובן המשך דברי הפרשה, שמיד אחר פרשת המועדים נאמרה פרשת המקלל, כי הרי המועדים נקבעים על ידי הצדיקים והחכמים, שקובעים אימתי הוא ראש חודש, נמצא שכל המועדים תלויים באמונת חכמים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' 10)

קל"ה), ולכן כל זמן שאדם דבוק בחכמים האמיתיים - זוכה לצייר האור לטובה, ואף פעם לא יבוא לקלל אלוקיו, חס ושלום, אבל המקלל שיצא מפרשה שלמעלה, היינו מפרשת השבת והמועדים, כי לגלג עליהם (כמו שפירש"י ויקרא כ"ד פסוק י'), מחמת התרחקותו מן החכמים האמיתיים, לא היה לו הכח לצייר את האור לטוב, ועל ידי זה בא לקלל, רחמנא ליצילן, אבל אם היה יודע את גודל קדושת הצדיקים, בוודאי היה מרגיש את האור שלהם, ולא היה בא לידי קללה כלל.

זהו עוצם קדושת התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ומעלת ספר הזוהר הקדוש שחיבר, וגודל שמחת ההילולא שלו שעושים בל"ג בעומר, כי רבי שמעון בר יוחאי נקרא בזוהר הקדוש (נשא קמ"ד:) שבת דכולהו יומא, היינו שבת של כל ששת ימי המעשה, כי מחמת שהצדיק דבוק באור העליון תמיד, לכן גם בששת ימי המעשה מאיר אצלו האור אין סוף, כמו בשבת קודש, ויש לו הכח להשפיע זאת לכל המתקרבים אליו, וזה מה שהוריש לנו רבי שמעון בר יוחאי את ספר הזוהר, שהוא מלשון זוהר ואור, כי לימד אותנו בספר הזוהר איך לצייר את האור של הקדוש ברוך הוא לטובה, למען יאיר לנו תמיד אור האין סוף ברוך הוא, ולכן כל נשמות ישראל שמחים מאד בל"ג בעומר, שהוא יום ההילולא שלו, כי על ידו יש תקווה טובה לכל אחד מישראל, לצייר את אור הקדוש ברוך הוא לטובה, ולזכות למעלה עליונה, והקדוש ברוך הוא יעזור לנו שנזכה להמשיך עלינו קדושת הצדיקים האמיתיים, עדי נזכה לעלות ולהתדבק באור האין סוף ברוך הוא, ולצייר האור לטובה תמיד, אמנ ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת אמור תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהראש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד, בסיפורי מעשיות של רביז"ל, במעשה מן הז' בעטלירס, מיום חמישי, דף תצ"ט, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, "ואחד אמר שהדיבור שלו הוא בחינת מועט מחזיק את המרובה, כי הוא בעל סוד (שקורין סעקרטייר - מזכיר) אצל מלך גדול, ובאין אצלו כמה וכמה בני אדם, זה בא עם שבחים להמלך, וזה בא עם בקשות וכיוצא בזה, ובודאי אי אפשר להמלך לשמוע את כולם, ואני יכול לקבץ את כל דבריהם בתוך איזה דבורים מועטים, ולספר לפני המלך אלו הדיבורים מועטים, ויהיה כלול בהם כל השבחים והבקשות שלהם, וכל דבריהם כולם, בתוך איזה דיבורים מועטים שלי, נמצא שהדיבור שלי הוא מועט מחזיק את המרובה", כי הצדיקים האמיתיים הדבוקים בו יתברך באמת, יש להם כח עצום בתפילה, להכניס בדיבורים קצרים, כל מיני תפלות ובקשות, והמלצות טובות ולימודי

זכות, על כל נשמות ישראל ביחד, כי מי יודע צרות ישראל כמותם, שהרי באים אליהם המון נפשות שבורות בכל יום ויום, ושופכים לפניהם מר לבבם, ומבקשים מהם עזר ותרופה, והצדיק צריך להכיל בתוך לבו כל הצרות והיסורים שלהם, וכמעט שלא יתפוצץ לבו, חס ושלום, מרוב צער ועגמת נפש שיש לו מצרות ישראל, נמצא שלבו מועט המחזיק את המרובה, כי מחזיק הכל בקרבו, ואחר כך כשבא להתפלל עליהם, הוא מעורר רחמים על כולם ביחד, ובכמה דיבורים קצרים יודע לומר המלצות ישרות ולימודי זכות על כל נשמות ישראל, ומעלה זכרונם לטובה לפני כסא הכבוד, ולכן "המועט מחזיק המרובה" שלו, הוא בוודאי חידוש גדול.

"ואחד אמר, שהשתיקה שלו היא בחינת מועט מחזיק את המרובה, כי יש עליו מקטרגים הרבה ובעלי לשון הרע שמלשינים עליו הרבה מאד, וכל מה שמלשינים ודוברים ומקטרגים עליו בלשון הרע הרבה, הוא בשתיקתו מתרץ הכל על ידי מה שהוא שותק לבד, (כי הוא עושה רק איזה שתיקה, והוא תירוץ על הכל), נמצא, ששתיקתו הוא מועט מחזיק את המרובה", כי ענין המחלוקת והרדיפות שיש על הצדיקים האמיתיים הוא פלא גדול מאד, ועל ידי זה נתקנין תיקונים גדולים, וכמו שפעם אמר רביז"ל (חיי מוהר"ן סי' ת"ב): "מה אעשה, שיש מדרגות והיכלות כאלו שאי אפשר להשיג אותם כי אם על ידי מחלוקת", וכשחזר רביז"ל מנסיעתו לארץ ישראל, אמר לאנשי שלומינו, שהבאתי לכם מתנה, היינו מחלוקת, כי המחלוקת נדמה למים השוטפים על הארץ, אבל הוא מרים ומגביה כל מה שמונח עליו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קס"א), אבל מחלוקת הוא גם דבר מסוכן מאד, כי

כשמתקשרים כמה בני אדם על אדם אחת, יכולים להפיל אותו לשאול תחתית, רחמנא ליצולן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"א), ולכן עיקר העצה היא שתיקה, ולמסור המלחמה לגמרי אל השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רנ"א), ואז השם יתברך מכניע אותם ומפיל אותם לפניו, וכמו שכתוב (שמות י"ד) ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, נמצא, שבתוך השתיקה של הצדיק, יש מועט המחזיק את המרובה, כי אם היה רוצה לענות לכל מחרפי נפשו היה צריך לדבר הרבה מאד, היינו לענות לכל אחד כפי טפשות דעתו, אבל לא היה פועל כלום, כי מדת הנצחון אינה סובלת האמת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ב), ולא היה מכניע אותם כלל, אבל כששותק להם, אזי בתוך השתיקה שלו, כלולות תשובות לכל הבלי דבריהם, והוא ניצול מהם לגמרי, נמצא שהשתיקה שלו היא "מועט המחזיק המרובה" באמת, והוא עצה טובה מאד לכל אדם, לא לענות למבזי ומחרפי נפשו, רק ישמע בזיונו וידום וישתוק, ואז יזכה לתשובה וכפרת עוונות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ו').

והשם יתברך יזכינו להגיע אל ביטול אמת, עד שלא נענה כלל לרודפינו ומתנגדינו, ועל ידי זה יפלו כולם לפנינו, ונזכה לראות בהרמת קרן ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת אמור תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת דעווא דרעווין, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד, מענין פרשת המועדות שבפרשת השבוע, ומענין יום ל"ג בעומר המתקרב ובא.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, הנה שבת קודש פרשת אמור, הוא שבת מרוממת מאד, כי בפרשת אמור אנחנו קוראים פרשת כל המועדות, נמצא שהשבת הזאת כלולה מכל המועדות, והנה מועדי פסח שבועות וסוכות, וראש השנה ויום הכיפורים, כתובים מפורשים בפרשה זו, אבל אם נתבונן נראה, שגם חנוכה ופורים ול"ג בעומר מרומזים בה, כי הנה חנוכה מרומז בפרשת המנורה הכתובה מיד אחר פרשת המועדות, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ד) **צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד וגו' חקת עולם לדורותיכם**, וידועים דברי הרמב"ן הקדוש (ריש פרשת בהעלותך), שהדלקת המנורה לדורות הוא ענין הדלקת נר חנוכה, שנשאר אצל נשמות ישראל גם בימי הגלות, ואם כן נשאר לנו למצוא רמז לפורים ולל"ג בעומר בפרשתינו, שיש לשני ימים אלו קשר אחד עם השני, וכמו שכתוב בשולחן ערוך (אורח חיים ס"י תכ"ח), שבאותו יום שחל פורים, תמיד יחול ל"ג בעומר, והרמז (תהלים ס"ה) **פלג אלהים מלא מים**, פל"ג ראשי תיבות פ'ורים ל"ג בעומר, עיין שם.

והנה הרמז בפרשתינו הוא מה שמצינו דבר פלא בפרשת המועדות, שמפסיקה התורה בין פרשת פסח ושבועות, לבין פרשת ראש השנה יום כיפורים וסוכות, עם מצוות מתנות עניים, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ג פסוק כ"ב) **ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך בקצריך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזוב אותם אני הוי"ה אלקיכם**, ורש"י הקדוש מפרש על זה (שם) בשם חכמינו הקדושים, ללמדך, שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי, מעלין עליו כאילו

בנה בית המקדש והקריב עליו קרבנותיו בתוכו, עיין שם, כי עיקר מה שהקדוש ברוך הוא רוצה מנשמות ישראל, שתהיינה אהבה ואחוה ביניהם, ואחד יבין את השני, ויעזור לו בכל ענין, ובפרט בחגי ומועדי ישראל, העיקר לשמח נפשות אביונים, ולהעניק להם את כל הצטרותם, וכמבואר ברמב"ם (הלכות חגיגה פרק ב' הלכה י"ז), שעיקר שמחת המועדות הוא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לב האומללים האלו דומה לשכינה, שנאמר (ישעיה נ"ז) להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים, וכן מבואר בזהר הקדוש (הקדמת בראשית י'): שביום טוב צריכין לקדק להזמין עניים על מרחם על עני, הוא מראה טוב לבו, ואיך שמכיר שהקדוש עומד על יד העני, ומבקש שירחמו עליו, וכמו שדרשו רבותינו הקדושים ז"ל במדרש (ויקרא רבה פרשה לד סימן ט): 'העני הזה עומד על פתחך והקדוש ברוך הוא עומד על ימינו דכתיב: (תהלים ק"ט): כי יעמוד לימין אביון, אם נתת לו דע מי שעומד על ימינו ונותן לך שכרך'.

והנה לפי זה יש לנו רמז נפלא לימי פורים הקדושים, שיסודו הוא ענין אחדות נשמות ישראל על ידי משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים, כי המן עמלק קיטרג ואמר לשון הרע על ישראל, (אסתר ג') ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים, שאין אחדות ואהבה ביניהם כלל, אבל מרדכי ואסתר הפרו עצתו, ואיחדו כל ישראל ביחד, וכמו שכתוב (שם ד') לך כנוס את כל היהודים וגו', ולכן במפלת המן עמלק תיקנו מצוות פורים באהבה ובאחדות גדולה, משלוח מנות

איש לרעהו ומתנות לאביונים, וסעודת פורים ביחד ובאחוה, נמצא שהפסוק של מתנות עניים (ויקרא כ"ג פסוק כ"ב), הכתובים באמצע פרשת המועדות, רמז גדול לימי פורים הקדושים, שגם הם בנויים ומיוסדים על מצות צדקה וחסד.

וזוהו גם גודל קדושת יום ל"ג בעומר, ומעלת התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כי רבי שמעון בר יוחאי גילה בספר הזהור הקדוש את גודל יקרת כל נשמה מישראל, ואיך על ידי כל יהודי, אפילו העני והפחות שבישראל, כשמקיים מצות התורה, נעשים תיקונים גדולים ונפלאים בכל העולמות, ולכן הוא הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל, ואמר הפסוק (דברים ל"א) כי לא תשכח מפי זרעו, וגילה על זה רביז"ל (בהקדמת הליקוטי מוהר"ן חלק א') שסופי תיבות כי' לא' תשכח' מפי' זרעו' הוא "יוחאי", כי על ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בר יוחאי, לא תשתכח תורה מישראל, כי רבי שמעון גילה התורה והאור שיש בכל אחד מישראל, אפילו בתוך העני והאביון, ולכן לא שייך שישתכח התורה מהם, כי בתוך כל תנועה שלהם יש תורה, והם חשובים ויקרים מאד למעלה, ולכן אמר רבי שמעון בר יוחאי (סוכה מ"ה:): יכולני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, כי רבי שמעון יש לו הכח למצוא נקודה טובה בכל אחד מישראל, ולהכריע אותו לכף זכות, אפילו אם יהיה הכי פחות והכי גרוע, ולכן פרשת "מתנות עניים".

גם מרמזים על קדושת ל"ג בעומר ורבי שמעון בר יוחאי, כי רבי שמעון בר יוחאי, חילק, ועדיין מחלק, מתנות עניים לכל נשמות ישראל, ומראה לכולם איך שיש אוצרות וסגולות

יקרות ביד כל אחד ואחד, ואסור לו ליפול בדעתו כלל, ולכן צריכין לשמוח מאד ביום ל"ג בעומר, כעין שמחת פורים, כי הם קשורים יחד, וכמו שמרומז בפסוק פל"ג אלקים מלא מים, כי רבי שמעון בר יוחאי הוא המשמח נשמות ישראל, ומתפלל בעדם ומחייה אותם, וכן כתוב בשל"ה הקדוש (מסכת פסחים) שצריכין לשמוח מאד בל"ג בעומר, ל"ג אותיות ג"ל, לשון גילה ודיצה, עיין שם, ובפרט מי שזוכה להגיע לציונו הקדוש במירון צריך לשמוח מאד, כי רבי שמעון אינו סובל עצבות כלל, ואצלו שרוי רק שמחה, וכמו שכתוב (דברי הימים א' ט"ז) הוד והדר לפניו עוז וחדוה במקומו, "הוד והדר" מרמז על ל"ג בעומר, שאז ספירת הוד שבהוד, ואז "עוז וחדוה במקומו", שהיא השמחה הנוראה השרויה במקום קבורתו באתרא קדישא מירון, ורואים בחוש שבאים לציונו הקדוש כל סוגי נשמות ישראל, מן הגדול שבגדולים, עד הפחות שבפחותים, ומובאת לשון נפלאה בספר הקדוש "בית אהרן" מהרה"ק רבי אהרן מקרלין זי"ע: "מה הקדוש ברוך הוא לכל, אף רבי שמעון לכל, אפילו לפחותים", כי זוהי עבודת רבי שמעון בר יוחאי להחיות ולשמח אפילו הפחותים ביותר, וליתן להם מתנת עניים, ולהעלות אותם, וכל מי שבא אל רבי שמעון בל"ג בעומר בוודאי מקבל ממנו מתנות עליונות מאד, אשרי הזוכה להיות שם על קברו הקדוש.

ורבינו חננאל (במסכת שבת) מביא ענין נפלא, למה רבי שמעון בר יוחאי זכה למעלה עליונה זאת על כל שאר התנאים הקדושים, מחמת שברח מפני הקיסר הרומי וישב י"ב שנה במערה ולא נהנה אז מעולם הזה כלום, והיה מופשט לגמרי מכל עסקי עולם הזה, ולכן בשכר זאת קיבל כח שיוכל לברך

ולהשפיע השפעות טובות לכל נשמות ישראל בכל הדורות, וכולם יכולים לבא אליו, ולשפוך לפניהם פנימיות לבבם, ולהוושע בכל מיני ישועות רחמים. והשם יתברך יזכינו להמשיך עלינו קדושת ימים אלו, ונזכה להיות על ציונו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי במירון, ולפעול שם כל משאלות לבינו לטובה, עדי נזכה לראות בביאת משיח צדקינו ובבנין בית מקדשינו במהרה בימינו אמן ואמן.